

maceuterne selv skulle tage Risikoen. Nu vil den højtærede Minister maaske sige, at det er en Arv fra hans Forgænger, men den højtærede Minister ved nok, at man ikke altid behøver at vedgaa Arv og Gæld. Der kunde derfor være Grund til at tage denne Sag under Overvejelse, under alle Omstændigheder vil jeg henlede det kommende ærede Finansudvalgs Opmærksomhed paa, at der under denne lille Subvention paa 750 Kr. skjuler sig et nyt Princip, som bør slaas fast med det samme, nemlig Princippet om, hvilke Fordringer der maa stilles til en Egn, hvis man skal oprette den Art subventionerede Apoteker. Jeg vil bede Finansudvalget nøje overveje dette, fordi der er den Fare forbunden derved, at hvis man ikke tager fast Standpunkt nu, vil man let komme til, at Statssubventionen hver Gang kan blive større og større, medens Tilskuddet fra de paagældende Egne stadig sættes ned, idet det kan antages, at Folk i de tyndt befolkede Egne, hvor der er Trang til et Apotek, ikke altid ere Velhavere. Det er rimeligt, at saadanne Forespørgsler stadig ville fremkomme, og Resultatet deraf bliver, at vi staa over for et Masseanlæg af statssubventionerede Apoteker, hvor der maa gives Dispensation fra Regelen om Medhjælpen; disse Farmaceuter komme da til at sidde rundt omkring paa Apotekerne, hvor der ikke er nok at bestille, og forfalde let til alle Slags; thi vi vide, at Lediggang er Roden til alt ondt. Jeg vil bede Dem tage dette i Betragtning. Med Hensyn til den lette Adgang til Medicin vil jeg pege paa en anden Udvej, som burde benyttes i den allerstørste Udstrækning, det er Distributionsretten for Lægerne, den har meget at sige for Befolkningen, idet Folk samtidig med, at de ere hos Lægen, kan faa i alt Fald det meste af den Medicin, de skulle bruge. Denne Udvej bør benyttes, fordi den virkelig er i Befolkningens Interesse, og samtidig bør der findes saa mange Apoteker, som med Rimelighed kunne eksistere.

Jeg skal slutte hermed og sige, at jeg i Modsetning til de fleste ærede Talere, der vare villige til at spare paa det store, men naar de kom til deres eget specielle Omraade, i Reglen havde et eller andet, som kostede Penge, ikke blot intet har at foreslaa besparet paa det store, men tilmed paa dette specielle Omraade kan foreslaa, at man sparer denne Subvention.

Rosleff: Det ærede Medlem for Ribe (Busk) udtalte forleden Dag, at vi havde faaet indført den priselige Skik her i Rigs-

dagen, at vi fik Tillæg B omdelt den første Dag i Rigsdagssamlingen, saa at Medlemmerne der kunde læse, hvilke Svar der var givet paa de Andragender, der vare blevne henviste til de forskellige Ministre i den foregaaende Samling. Jeg er ikke saa heldig, at jeg kan se, hvilket Svar der er givet paa et Andragende, der i Fjor blev henvist angaaende en Holdeplads ude ved Vridsløselille. Jeg har i flere Dage ventet med at tage Ordet, fordi jeg mente, at der muligvis kunde komme Svar en af de første Dage, men da det ikke er sket endnu, finder jeg mig foranlediget til at lyse efter dette Svar fra Ministeren for de offentlige Arbejder. Hans Forgænger svarede, da Sagen var til Forhandling, at han, hvis Andragendet blev henvist, vilde svare meget fyldigere paa Andragendet, end han saa sig i Stand til i Øjeblikket. Jeg tillader mig derfor nu at bede om et Svar, idet jeg samtidig benytter Lejligheden til at sige, at der her ikke er Tale om, at Staten skulde sættes i større Udgifter. Jeg tror at turde sige, at dersom man vedtager en Holdeplads ved Vridsløselille, vilde Staten tjene Penge derved, jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa; det har jeg tidligere godtgjort; men jeg skal tillade mig, da vi nu have faaet en ny Minister, at henlede hans Opmærksomhed paa, at der, dersom der blev en Holdeplads ved Vridsløselille, sikkert vilde kunne spares mange Penge paa Vridsløselille Fængsel. Det er en af Siderne af denne Sag, at Staten ved at forøge Trafikken kan tjene en Del Penge ved at kunne spare en Del paa Fængslet. Jeg tror derfor, at jeg er berettiget til at hævde, at Staten i Realiteten ikke vil faa nogen Udgift, og altsaa er jeg i god Overensstemmelse med den Spareteori, som allerede har været omtalt saa meget i denne Samling.

Det næste Punkt, jeg kommer til at omtale, og som ogsaa angaar min Valgkreds, vil jeg ganske vist ikke kunne sige det samme om, hvis jeg faar mit Ønske opfyldt. Det angaar Taastrup Station; det kan ikke undgaa, at det bliver en forøget Udgift for Staten, hvis dette Spørgsmaal bliver løst. Nu er Forholdet det, at jeg har talt om Taastrup Station i adskillige Aar, og i Fjor fik jeg det Løfte af den daværende Minister, at der skulde blive gjort noget der i den førstkommande Tid. Det var ikke alene den sidst afgaaede Trafikminister, der har givet sin Tilslutning til den Tanke, at gøre noget dernede, men det var ogsaa den foregaaende Trafikminister, saa at man altsaa fra for-